

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק י"ח

קונטרס 738

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

טו.

מחמת שהיו ישראל מופרשין מן הערב רב באכילה  
שלא אכלו מאכל אחד, ובתפלה שהתפללו בפני עצמן  
לכך עשו את העגל – התיקון לזה לדורות להתפרד  
מאתם ויעשו להם בית המדרש בפני עצמן, גם לא  
לאכול עמהם ביחד – הערב רב מתאווים למנהיג  
שיהיה עמהם תמיד במאכל ובתפלה – ומתמנים  
בשביל כסף שנותנים – גם אוספים כסף וזהב על ידי  
הרבנות למלאות חסרונם – הס"מ התחכם שאינו  
מפתה את כל אחד רק מעמיד שוחטים ושליח ציבור  
מכת דיליה ועל ידי זה נכשלים כל העם בטריפות  
ובתפלה

ונ"ל דמבואר בזהר (כי תשא קצ"א ע"א וע"ב) דישראל עם קודש לא  
עשו את העגל רק ערב רב שהם שני אנשים יונם ויומברום  
דעבדי חרשין משש ולמעלה שהוא מנחה גדולה שנקרא ערב רב וכו'  
ותלמיד חכמים כל ענני יקר במדבר חפיון רק לישראל לחוד שנאמר וה'  
הולך לפניהם יומם וערב רב וכל בעירין הוו לבר וכו' ותו ישראל אכלו  
המן ולא ערב רב וקרא אכריו ובני ישראל אכלו את המן בני ישראל ולא  
אחרא וכו' והשתא קמו ואמרו או נהא כלנא עמא חדא ונהוי בכללא  
עמכון או יהא לון מאן דיהך וכו' וז"ש אשר ילכו לפנינו א' אהרן חס  
ושלום דאלו ישתתפון בעמא קדישא וכו' ואהרן לטב אתכווין אלא  
סגיאין מישראל אשתתפו בלבא עמהם ובג"כ אתא משה איצטריך  
לבררא וכו' יעווי"ש.

העולה מזה לפי שהיו ישראל נבדלין ומופרשין מן ערב רב בתרי גווני  
באכילה שלא היו אוכלין מאכל א' וגם שלא לאכול מאכל

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאררף ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שלנו, וכאשר עיני ראו ולא זר מלחמה זו תמיד במי שרוצה להתקדש ולהיות פרוש להתפלל במנין בפני עצמו מאחר שאי אפשר להתפלל בציבור שעושיין מצות אנשים מלומדה וכמה טעמים כיוצא בזה, ובענין אכילה לא אכשרי דרא שהכל שוחטים אפילו שאינו בקי בהלכות שחיטה ואינו ירא שמים והוא נגד רבותינו הקדושים שהזהירו הפוסקים ראשונים ואחרונים שיהיה השוחט ירא את ה' מרבים, ובפרט בענין חוש מישוש והרגשת בדיקת הסכין שהוא לפי כוונתו יראת הלב, וכמ"ש רבינו יונה (הובא בשולחן ערוך יורה דעה הלכות שחיטה) יעוי"ש.

**ובוודאי** הפורש ממאכלי העולם קדוש יאמר לו כי הרבה אינן בקיאיין בהלכות מליחה ושטיפה שהרבה דינין מסתעפים ממנו, ובזמנינו היו כמה מוכיחים דורשים הלכות מליחה לנשים בפרטות ולא בן עתה, ובוודאי מי שרוצה להתקדש לא יסב במסיבתו, וכאשר מוהרש"ל הזהיר לתלמידו בעל של"ה במאכל יותר מכל (בשל"ה שער האותיות אות קדושה) יעויין שם. וכן שמעתי מחכם אחד כי עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך לפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד רק כל עצמו ללכוד את היחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר אחד מסטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים, וכולם נלכדים ברשתו עבור זה, וכן הש"ץ שהוא סרסור בין ישראל לאבינו שבשמים להוציא רבים ידי חובתן, ורבותינו הזהירו (תענית ט"ז ע"א) בפסוקים ראשונים ואחרונים שיהיה הש"ץ המובחר שבעם ולא בן עתה שבוחרין הגרוע שבעם כנודע. ואין להאריך בזה, ובוודאי צריך לעשות כמ"ש הרמב"ם (הלכות דעות פרק ו' הלכה א') עד מי יתנני מלון מדבר וכו' יעויין שם, ואהרן שראה רוע כוונתם להתערב עם ישראל כדי למשוך עם ישראל למדריגתן, לכך אמר אם ישתתפון עם עמא קדישא וכו', ומזה יצא העגל שעשו הערב רב אלוקי זהב וכמ"ש בסנהדרין בפרק קמא (דף ז' ע"ב) מלא תעשון אתי אלוקי זהב, הא דעיין שרי בתמיה אלא א"ר אשי אלוקי הבא בשביל זהב, ופירש מוהרש"א שני אופנים וז"ל כי שתיים רעות עשו שהם מתמנין בשביל זהב שנתנו לששרה וגם שרוצין

שלו, שהוא גיהנם, וזהו סמא"ל. ובפרצופי הנחשים הללו הוא מתגלה לאנשים בדרך שקר לפתותם, וסוד הדבר - אם יהו"ה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ואין להם קיום, אבל ציורי החיות הם רשומים בשמו של הקדוש ברוך הוא, ברשם הזה של המזונה, שהוא שד"י מבחוץ יהו"ה מבפנים, וזהו הרשם של ברית מילה, שד"י מבחוץ יהו"ה מבפנים. שד"י הרי פרשהו ש שלשת האבות, שהם שתי זרועות וגוף, אלו הם שלשת ענפי הש', ד שכינה, י צדיק, אות ברית מילה, ועל השד"י הזה נאמר וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י, בשד"י הזה, שהוא מחוץ למזונה, אבל ושמי יהו"ה, שהוא בפנים המזונה, שהיא השער של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בה זה השער ליהו"ה, לא נודעתי להם.

ובתבתם על מזוזת ביתך ובשערך, אלו שני עמודי אמת, זו מנת מן הבית, שהיא השכינה, ולא מתקרב אליה. זהו שכתוב והזר הקרב יומת, והאותיות של מזוזות הן ממש ז"ו מ"ת, ובשכיל זה, מי ששומר ברית מילה, שהוא החותם שלו, זו מנת מפניו, שהוא השטן, יצר הרע, רע, טמא, צפוני, מלאך המות, שלא יתקרב אליו ולא ימות על ידו.

ומי שמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותם המלך, שהוא רשום בו, שד"י מבחוץ יהו"ה מבפנים. מנין לנו? מהכתוב הזה משמע, מ"י יעל"ה לנ"ו השמ"מ"ה - ראשי תבות מיל"ה, ספי תבות יהו"ה, ובנדאי מי

לכני נשא, וגרים דמעה, דאיהו אל אחר, ובמאי קטיל בסם המות דיליה, דאיהו גיהנם, ודא איהו סמא"ל.

ובאר"ן פרצופין דחווין, אתגליא איהו לכני נשא בארע שקרא לפתא לון,

ורזא דמלה (תהלים קכז א) אם יהו"ה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ולית לון קיומא, אבל ציורין דחיון אינון רשימין בשמא דקודשא בריך הוא, בהאי רשימו דמזונה, דאיהו שד"י מלכר יהו"ה מלגאו, והאי איהו רשימו דברית מילה, שד"י מלכר יהו"ה מלגאו, שד"י הא אוקמוהא ש תלת אבהן, דאינון תרין דרועין וגופא, אלין אינון תלת ענפין דש', ד שכינתא, י צדיק אות ברית מילה, ועל האי שד"י אתמר (שמות ג) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י, בהאי שד"י, דאיהו מלכר במזונה, אבל ושמי יהו"ה דאיהו מלגאו במזונה, דאיהו תרעא דקודשא בריך הוא, דאתמר בה (תהלים קיח כ) זה השער ליהו"ה, (שמות ג) לא נודעתי להם, (דברים ו ח).

ובתבתם על מזוזת ביתך ובשערך, אלין תרין סמכי קשוט, זו מנת מן ביתא

דאיהו שכינתא, ולא אתקריב לגבה, הדא הוא דכתיב (במדבר א יח) והזר הקרב יומת, ואתון דמזוזות אינון ממש ז"ו מ"ת, ובגין דא מאן דנטיר ברית מילה דאיהו חותמא דיליה, זו מנת מגיה, דאיהו שטן, יצר הרע, רע, טמא, צפוני, מלאך המות, ולא יתקריב לגביה, ולא ימות על ידה.

ומאן דמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותמא דמלכא, דאיהו רשים ביה שד"י מלכר יהו"ה מלגאו, מנא לן מהאי קרא משמע (דברים ל יב) מ"י יעל"ה לנ"ו השמ"מ"ה, רישי תיבות מיל"ה,

סופי תיבות יהו"ה, ובוֹדאי מָאן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית מִילָה, אֶסְתַּלַּק מִנִּיהַּ יְהו"ה וּשְׂדִי, וְשָׂרְיָא עֲלֵיהּ שְׂטָן דְּאִיהוּ אֶל אַחַר, חוּזָא שְׂרִיָא בְּאַתֵּר דְּיהו"ה מְלַגְאוּ, וְסַם מוֹת שְׂרִיָא בְּאַתֵּר דְּשִׂדְרִי מְלַכְר, וְדָא אִיהוּ דְּאָמַר קָרָא (במדבר יט כ) אֶת מִקְדָּשׁ יְהו"ה טְמֵא וְכו', אִם לֹא תֵב בְּתִיבְתָא, וְסָבִיל כְּמָה יְסוּרִין (דף טו ע"ב) לְאַעְבְּרָא הֵהוּא חוּזָא מִתְמָן, וְלִסַּם הַמּוֹת דִּלְיָה, דְּאִיהִי צְרַעַת מִמְּאֵרַת, בְּכִמְה מְרַעִין וּמְכַתְּשִׁין, עַד דְּלֹא אֶשְׁתָּאֵר בֵּיהּ בְּשָׂרָא דְּאִיהִי עֶפְרָא, וְרִזָּא דְּמִלָּה (ויקרא יד מב) וְעֶפֶר אַחַר יִקַּח וְטַח אֶת הַבֵּית, בְּגִין דְּנִחַשׁ עֶפֶר לַחֲמוֹ, עַד דִּיתְפָּרְגַס מֵהֵהוּא בְּשָׂרָא לֹא יִזּוּז מִנִּיהַּ, וְעֲנִי חָשׁוּב כְּמַת, מַה מֵיתָה אֲנַפּוּי מִשְׁתַּנְיִין, כְּגוּוֹנָא דָא עֲנִי אֲנַפּוּי מִשְׁתַּנְיִין, וְהָא אוּקְמוּהוּ (תהלים יב ט) כְּרַם זֵלוֹת לִבְנֵי אָדָם, מְאִי כְרוּם זֵלוֹת, אֶלָּא מָאן דְּאֶצְטְרִיף לְבְרִייתָא אֲנַפּוּי מִשְׁתַּנְיִין כְּכְרוּם, וְכִמְה נְשׁוּכִין דִּי־סוּרִין נְשִׁיף לִיהַּ הֵהוּא חוּזָא.

וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְּעֲנִי חָשׁוּב כְּמַצְרַע, מַה מְצַרַע וְרָאשׁוּ יְהִיָּה פְרוּע וְכו', כִּף עֲנִי. מַה מְצַרַע מַחוּץ לַמַּחְנֶה מוֹשָׁבוֹ, כִּף עֲנִי עָרוֹם וְיַחַף. וְעֲנִיּוֹת לְיִשְׂרָאֵל הֵיא לְיִשְׂרָאֵל בְּמִקּוּם צְרַעַת, וְאַרְבַּעַת דְּיוֹקְנָאוֹת הֵם (גוויס) כְּאַרְבַּעַת צְבָעֵי הַצְרַעַת, וְהֵם נִגְעַ לְבָן אֲדַמְדֵם יִרְקַק בְּהֵרַת שְׁחוּרָה, הֲרִי אַרְבַּעַת, וְלִכְלֵם יֵשׁ מִקּוּמוֹת יְדוּעִים בְּגוּף, וּמַהֵם בְּאִים לִבְנֵי אָדָם כְּמַה מַחְלוֹת. לְבָן וְאַדְמְדֵם - חֵלֵב טְמֵא וְכַבֵּד, יִרְקַק - מְרָה, בְּהֵרַת שְׁחוּרָה - טְחוּל, וּמַהֵם נוֹבְעִים אַרְבַּעַת מִיְנֵי מַחְלוֹת, וְהֵן מְרָה לְבָנָה, מְרָה אֲדַמָּה, מְרָה יִרְקָה, מְרָה שְׁחוּרָה. וְאִם שָׁב בְּתִשׁוּבָה, יוֹרֵד עֲלָיו סַם חַיִּים שְׁהִיא שְׂכִינָה, וְנִגְמַר בַּהּ אוּפְמָא.

שְׂמִשְׁקֵר בְּבְרִית מִילָה, מִמְּנֵי יְהו"ה וְשִׂדְרִי, וְשׁוּרָה עֲלָיו שְׂטָן שְׁהוּא אֶל אַחַר, הִנְחֵשׁ שׁוּרָה בְּמִקּוּם שֶׁל יְהו"ה מִבְּפָנִים, וְסַם הַמּוֹת שׁוּרָה בְּמִקּוּם שֶׁל שִׂדְרִי מִבְּחוּץ, וְזֵהוּ שְׂאֵמַר הַכְּתוּב אֶת מִקְדָּשׁ יְהו"ה טְמֵא וְכו', אִם לֹא שָׁב בְּתִשׁוּבָה וְסוּכַל כְּמָה יְסוּרִים לְהַעֲבִיר אוֹתוֹ הִנְחֵשׁ מִשֵּׁם וְאֵת סַם הַמּוֹת שֶׁלוֹ, שְׁהִיא צְרַעַת מִמְּאֵרַת, עִם כְּמַה מַחְלוֹת וּמְכוֹת, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאָר בּוֹ בֶּשֶׂר שְׁהוּא עֶפֶר, וְסוּד הַדְּבָר - וְעֶפֶר אַחַר יִקַּח וְטַח אֶת הַבֵּית, מִשׁוּם שְׁנַחֲשׁ עֶפֶר לַחֲמוֹ, עַד שִׁיתְפָּרְגַס מֵאוֹתוֹ בֶּשֶׂר לֹא יִזּוּז מִמְּנֵוֹ, וְעֲנִי חָשׁוּב כְּמַת. מַה בְּמֵיתָה פְּנִי מִשְׁתַּנּוֹת, כְּמוֹ זֶה הַעֲנִי פְּנִי מִשְׁתַּנּוֹת. וְהֲרִי פְרָשׁוּהוּ כְּרַם זֵלוֹת לִבְנֵי אָדָם, מַה זֶה כְּרַם זֵלוֹת? אֶלָּא מִי שְׂצָרִיף לְבְרִיּוֹת פְּנִי מִשְׁתַּנּוֹת כְּכְרוּם, וְכִמְה נְשִׁיכוֹת שֶׁל יְסוּרִים נוֹשֵׁף אוֹתוֹ הִנְחֵשׁ הֵהוּא. וְדָא עוֹד, אֶלָּא שְׂעֲנִי חָשׁוּב כְּמַצְרַע, מַה מְצַרַע וְרָאשׁוּ יְהִיָּה פְרוּע וְכו', כִּף עֲנִי. מַה מְצַרַע מַחוּץ לַמַּחְנֶה מוֹשָׁבוֹ, כִּף עֲנִי עָרוֹם וְיַחַף. וְעֲנִיּוֹת לְיִשְׂרָאֵל הֵיא לְיִשְׂרָאֵל בְּמִקּוּם צְרַעַת, וְאַרְבַּעַת דְּיוֹקְנָאוֹת הֵם (גוויס) כְּאַרְבַּעַת צְבָעֵי הַצְרַעַת, וְהֵם נִגְעַ לְבָן אֲדַמְדֵם יִרְקַק בְּהֵרַת שְׁחוּרָה, הֲרִי אַרְבַּעַת, וְלִכְלֵם יֵשׁ מִקּוּמוֹת יְדוּעִים בְּגוּף, וּמַהֵם בְּאִים לִבְנֵי אָדָם כְּמַה מַחְלוֹת. לְבָן וְאַדְמְדֵם - חֵלֵב טְמֵא וְכַבֵּד, יִרְקַק - מְרָה, בְּהֵרַת שְׁחוּרָה - טְחוּל, וּמַהֵם נוֹבְעִים אַרְבַּעַת מִיְנֵי מַחְלוֹת, וְהֵן מְרָה לְבָנָה, מְרָה אֲדַמָּה, מְרָה יִרְקָה, מְרָה שְׁחוּרָה. וְאִם שָׁב בְּתִשׁוּבָה, יוֹרֵד עֲלָיו סַם חַיִּים שְׁהִיא שְׂכִינָה, וְנִגְמַר בַּהּ אוּפְמָא.

וְאִם תֵּב בְּתִיבְתָא, נַחֲתָ עֲלֵיהּ סַם חַיִּים דְּאִיהִי שְׂכִינָתָא, וְאֶתְמַר בַּהּ (ישעיה



וְשָׁב וּרְפָא לוֹ מְאֵלִין מִיְנֵי מַרְעִין, וּמְחִיָּה לִיָּה מִמִּיתָה דְעֵנְיֹתָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (יחזקאל י"א לב) וְהָשִׁיבוּ וְחִיו, דִּישְׂרָאֵל בְּזַמְנָא דְאִינוּן עֲנִיִּים קְרוּיִים מְתִים, וּבְגִינְיָהוּ אִתְּמַר שׁוּבוּ וְחִיו, וְלִית עֵנְיֹתָא פְּעֵנְיֹתָא דְאוּרִייתָא, דְמָאן דְלֵא אִית בֵּיה אוּרִייתָא אִתְקַרֵי מַת, אֲסוּתָא, דִּילִיָּה מְאִי הוּא לְהֵוּא עַלְמָא, אוּרִייתָא, דְאַתְמַר בֵּיה (משלי ג יח) עֵץ חַיִּים הִיא וְגוּמַר, וְאִיָּה אֲסוּתָא לְכָל מַרְעִין, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שם ח) רְפָאוֹת תְּהִי לְשַׁרְףָּ וְכוּ'.

וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, מְאֵלוּ מִיְנֵי הַמְּחִלוֹת, וּמְחִיָּה אוֹתוֹ מִמִּיתָה שְׁל עֲנִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר וְהָשִׁיבוּ וְחִיו, שְׁבֻזְמֵן שִׁישְׂרָאֵל עֲנִיִּים הֵם קְרוּיִים מְתִים, וּבִשְׂבִילֵם נְאֻמַר שׁוּבוּ וְחִיו, וְאִין עֲנִיּוֹת פְּעֵנְיֹת הַתּוֹרָה, שְׁמִי שְׂאִין בּוּ תוֹרָה נְקַרָּא מַת, מְהִי רְפּוּאָתוֹ לְאוֹתוֹ הַעוֹלָם? הַתּוֹרָה, שְׁנַאֲמַר בְּה עֵץ חַיִּים הִיא וְגוּמַר, וְהִיא רְפּוּאָה לְכָל הַמְּחִלוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר רְפָאוֹת תְּהִי לְשַׁרְףָּ וְכוּ'.

שִׁמְנֵי כַחוּתָם, מְה הַחוּתָם בְּמָקוֹם הַזֶּה? זֶה אוֹת שְׁבַת וַיּוֹם טוֹב, שֶׁהוּא שְׁקוּל לְבָרִית מִלְּהָ, כְּמוֹ כֵן שְׁבַת, ש' כְּנֶגֶד שִׁי"ן שְׁל שָׁם שְׁד"י, כְּלוּל מִשְׁלַש חַיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, מִשְׁלֶשָׁה אַבּוֹת, ב' זֶה ד' שֶׁהִיא רְבִיעִית לְאַבּוֹת וּרְבִיעִית לְשֶׁלַש חַיּוֹת, וְהִיא דְמוּת אָדָם, וְלֹא אָדָם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב וּדְמוּת פְּנִיָּהֶם פְּנֵי אָדָם, אֲלֵא מְה זֶה אָדָם? יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. שְׁבַת בּוּ שְׁד"י, יְהו"ה הוּא רְשׁוֹת הַיְחִיד, רְחִבּוֹ אַרְבַּעַה וְגִבְהוֹ עֶשְׂרֵה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, י' שְׁל שְׁד"י כְּנֶגֶד אוֹת שְׁל שְׁבַת וְיָמִים טוֹבִים, י' נְרַמְזוּ בּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

הַרְשָׁם הַזֶּה הוּא לְבָן הַמֶּלֶךְ, אֲבָל לְעֶבֶד שְׁל הַמֶּלֶךְ הַרְשָׁם שְׁלו שְׁד"י, מְהִצֵּד שְׁל אוֹתוֹ שְׁנַאֲמַר בּוּ כָל הַנְּקַרָּא בְּשְׁמֵי וְכוּ, וְמִי הוּא? מַטְטְרוּן, שְׁעוּלָה לְחֻשְׁבּוֹן שְׁל שְׁד"י, וְהוּא אָדָם קְטָן בְּדְמוּת שְׁל מַעֲלָה, וְזֶהוּ אִם כְּפָנִים אִם כְּעֶבְדִּים וְכוּ'.

מִי שְׁרַשֵׁם שְׁל אַרְיָה בְּחוּתָמוֹ, הוּא לְבָן כְּפָנָיו. מִי שֶׁהוּא בְּחוּתָם שְׁל שׁוּר, הוּא אָדָם כְּפָנָיו. מִי שֶׁהוּא בְּחוּתָם שְׁל נֶשֶׁר, הוּא יֶרֶק בְּחוּתָמָא דְנֶשֶׁר אִיָּהוּ יְרוּקָא בְּאַנְפוּי, מָאן דְאִיָּהוּ בְּחוּתָמָא דְדְמוּת אָדָם

שִׁמְנֵי כַחוּתָם (שיר חו), מְאִי חוּתָם בְּהִיא אֶתְר, דָּא אוֹת שְׁבַת וַיּוֹם טוֹב, דְאִיָּהוּ שְׁקוּל לְבָרִית מִלְּהָ, פְּגוּוֹנָא דָּא שְׁבַת, ש' לְקַבֵּל שִׁי"ן דְשָׁם שְׁד"י, פְּלִילָא מִתְּלַת חִיוּן עֲלֵאִין, מִתְּלַת אַבְהֵן, ב' דָּא ד', דְאִיָּהוּ רְבִיעֵאָה לְאַבְהֵן, וּרְבִיעֵאָה לְתַלַּת חִיוּן, וְאִיָּהוּ דְמוּת אָדָם, וְלֹאוּ אָדָם, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (יחזקאל א ע) וּדְמוּת פְּנִיָּהֶם פְּנֵי אָדָם, אֲלֵא מְאִי אָדָם יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, שְׁבַת בֵּיה שְׁד"י, יְהו"ה הוּא רְשׁוֹת הַיְחִיד רְחִבּוֹ אַרְבַּעַה וְגִבְהוֹ עֶשְׂרֵה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, י' דְשְׁד"י לְקַבֵּל אוֹת דְשְׁבַת וַיּוֹמִין טְבִין, י' בֵּיה אִתְרַמְיָזוּ עֶשֶׂר סְפִירָן.

הַאִי רְשִׁימוּ אִיָּהוּ לְבָרָא דְמִלְכָּא, אֲבָל לְעֶבְדָּא דְמִלְכָּא רְשִׁימוּ דִּילִיָּה שְׁד"י, מְסַטְרָא דְהוּא דְאַתְמַר בֵּיה (ישעיה מגו) כָּל הַנְּקַרָּא בְּשְׁמֵי וְכוּ, וּמְאִי נִיָּהוּ מַטְטְרוּן, דְסָלִיק לְחֻשְׁבּוֹן שְׁד"י, וְאִיָּהוּ אָדָם זְעִירָא בְּדִיוֹקְנָא דְלְעֵילָא, וְדָא אִיָּהוּ אִם כְּפָנִים אִם כְּעֶבְדִּים וְכוּ'.

מָאן דְאִיָּהוּ רְשִׁימוּ דְאַרְיָה בְּחוּתָמָא דִּילִיָּה אִיָּהוּ חוֹר בְּאַנְפוּי, מָאן דְאִיָּהוּ בְּחוּתָמָא דְשׁוּר אִיָּהוּ סוּמְקָא בְּאַנְפוּי, מָאן דְאִיָּהוּ בְּחוּתָמָא דְנֶשֶׁר אִיָּהוּ יְרוּקָא בְּאַנְפוּי, מָאן דְאִיָּהוּ בְּחוּתָמָא דְדְמוּת אָדָם

אִיהוּ אוֹפֶם בְּאַנְפוֹי, כְּגוֹנָא דְאוּרִייתָא  
דְּאַתְמַר (שיר א ה) שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה.

שׂימְנֵי כְחוֹתֶם, דָּא אוּרִייתָא, דְּאַתְמַר  
בְּהַ (מלאכי ב ו) תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתֵה בְפִיהוּ,  
וְאִיהִי כְלִילָא מַעֲשֵׂר אַמְיָרִין דְּאֲנוּן י', וּמַעֲשֵׂר  
דְּבָרָן דְּאִינוּן ה"ה, וּמֵאֵי תוֹרָה ו' כְּלִיל שִׁית  
יְמֵי בְרֵאשִׁית, עַל לְבָדָּ דָּא ל"ב אֱלֹהִיִּים  
בְּחוּשְׁבָּן ל"ב, דְּתַלְיִין מִן ו', דְּאִיהוּ ו' זְמַנִּין  
טוֹב, וּבְהַ אֲשֶׁתְּלִים (ג"א ו') שְׁמָא דְאַרְבַּעִין  
וְתָרִין אֲתוּוֹן, דְּבַהוּן אֲתַבְּרִיאוּ שְׁמֵיָא וְאַרְעָא  
וְכָל מַה דְּאִית בְּהוּן, וְדָא אִיהוּ רְזָא פִי יוֹם  
נְקָם בְּלַבִּי (ישעיה סג ד), לְבִי סְלִיק מ"ב, וַיְכַלֵּוּ  
ע"ב שְׁמֵהֶן דְּשְׁמָא מְפָרֵשׁ, וְעַלִּיהַ אֲתַמַּר לְלַבִּי  
גְלִיתִי, וְלֵאבְרִי דְּאֲנוּן רַמ"ח פְּקוּדִין דְּאוּרִייתָא  
לֹא גְלִיתִי, וּבַהֲאֵי וַיְכַלֵּוּ (ה' בִּשְׁשֵׁי דְאִיהוּ ב'), וְדָא אִיהִי  
וַיְהִי (דף טו ע"א) עָרַב וַיְהִי בְקָר יוֹם הַשְּׁשִׁי, דְּהֵאִי ה' דְּהַשְּׁשִׁי  
אִיהוּ מַלְכוּת שְׁבִיעָא, וְאִיהִי אֲתַקְרִיאַת ע"ב,  
וּבְהַ רִכִּיב ו' לְמַפְרָק לְיִשְׂרָאֵל, הֵדָּא הוּא  
דְּכַתִּיב (ישעיה יט א) הִנֵּה יְהו"ה רוֹכֵב עַל ע"ב  
קַל, בְּגִין דְּאִיהִי כְּלִילָא דְתַלְתַּת אַבְהוֹן, דְּתַלְיִין  
מְנַהוּן ע"ב שְׁמֵהוּן, וְאֲתַפְלִילֵן בְּהַ, וְלֵקְבַל תַּלְתַּת  
אַבְהוֹן אֲתַמַּר פּוּיְכַלֵּוּ תַלְתַּת זְמַנִּין שְׁבִיעִי, וְדָא  
אִיהִי רְזָא דְשִׁבְ"ת, ב"ת ש, דְּאִינוּן וַיִּסַּע וַיָּבֵא  
וַיֵּט דְּאֲתַפְלִילֵן בְּב"ת, בְּהֵהִיא זְמַנָּא חָלָה זְכוּת  
אַבְהוֹן, דְּמִיומָא דְּאֲתַחְרִיב בִּי מַקְדָּשָׁא עַלְמָא  
אֲתַקְרִי תְהוּ וְבַהוּ, מִתְּמָן וְאִילָף אֲתַקְרִיִּים  
קָרָא (תהלים פט ג) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, חֶסֶד  
סְלִיק לְחוּשְׁבָּן ע"ב שְׁמֵהֶן.

וְדָא רְזָא דְּאֲתַקְשֵׁר שְׁבִיעִי בְּיומָא קְדָמָא,  
וּמָאן שְׁבִיעִי דָּא צְדִיק אוֹת דְּשַׁבַּת וַיּוֹמִין  
טְבִין, וְרְזָא דְמַלְהַ חֵי יְהו"ה שְׁכָבִי עַד

בְּפִנּוּי. מִי שְׁהוּא כְחוֹתֶם שֶׁל  
דְּמוּת אָדָם, הוּא שְׁחוֹר בְּפִנּוּי, כְּמוֹ  
שֶׁהַתּוֹרָה שְׁנֵאמַר בְּהַ שְׁחוּרָה אֲנִי  
וְנֶאֱוָה.

שׂימְנֵי כְחוֹתֶם, זוֹ הַתּוֹרָה, שְׁנֵאמַר  
בְּהַ תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתֵה בְפִיהוּ,  
וְהִיא כְּלוּלָה מַעֲשֵׂר אַמִּירוֹת שְׁהֵם  
י', וּמַעֲשֵׂרָה דְּכּוֹרֹת שְׁהֵן ה"ה,  
וּמַה זֶה תּוֹרָה? ו' הַכּוּלָּל שֶׁשֶּׁת  
יְמֵי בְרֵאשִׁית, עַל לְבָדָּ - זֶה  
שֶׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִיִּים בְּחֻשְׁבּוֹן  
ל"ב, שְׁתַּלְיִים מו', שְׁהוּא ו'  
פְּעֻמִּים טוֹב, וּבְהַ נְשַׁתְּלֵם (ה) הַשֵּׁם  
שֶׁל אַרְבְּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת  
שֶׁבְּהֵם נִבְרְאוּ שְׁמַיִם וָאָרֶץ וְכָל  
מַה שֶּׁיֵּשׁ בְּהֵם, וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל כִּי  
יוֹם נִקְּם בְּלַבִּי, לְבִי עוֹלָה  
אַרְבְּעִים וּשְׁתַּיִם. וַיְכַלֵּוּ, שְׁבִיעִים  
וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ,  
וְעַלִּיו נֵאמַר לְלַבִּי גְלִיתִי,  
וְלֵאבְרִי, שְׁהֵם מֵאֲתַיִם אַרְבְּעִים  
וּשְׁמוֹנֶה מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לֹא  
גְלִיתִי, וּבַיְכַלֵּוּ זֶהוּ, (ה' בִּשְׁשֵׁי שְׁהוּא  
ב'), וְהוּוּוּוּוּוּ עָרַב וַיְהִי בְקָר יוֹם הַשְּׁשִׁי, שְׁהוּוּוּוּוּ  
שֶׁל הַשְּׁשִׁי הִיא הַמַּלְכוּת  
הַשְּׁבִיעִית, וְהִיא נִקְרֵאת ע"ב,  
וּבְהַ רוֹכֵב ו' לְגֹאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל.  
זֶהוּ שְׁכַתּוּב הִנֵּה יְהו"ה רוֹכֵב עַל  
ע"ב קַל, מִשּׁוּם שֶׁהִיא הַכְּלָל שֶׁל  
שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת שְׁתַּלְיִים מֵהֵם  
שְׁבִיעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת וְנִכְלָלִים  
בְּהַ, וּכְנֻגַּד שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת נֵאמַר  
בְּוִיכַלֵּוּ שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים שְׁבִיעִי, וְזֶהוּ  
הַסּוּד שֶׁל שְׁבִ"ת, ב"ת ש, שְׁהֵם  
וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט שְׁנִכְלָלִים בְּב"ת,  
בְּאוֹתוֹ זְמַן חָלָה זְכוּת אֲבוֹת,  
שְׁמַיִם שְׁנִחְרַב בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ,  
הַעוֹלָם נִקְרָא תְהוּ וְבַהוּ, מִשֵּׁם  
וְאִילָף הַתְּקִיָּם הַכְּתוּב אֲמַרְתִּי  
עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, חֶסֶד עוֹלָה  
לְחֻשְׁבּוֹן שְׁבִיעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת.  
וְזֶה הַסּוּד שְׁנִקְשֵׁר הַשְּׁבִיעִי בַּיּוֹם

הַרְאִשׁוֹן, וּמִי הַשְּׁבִיעִי? זֶה צְדִיק הַאוֹת שֶׁל שַׁבַּת וַיְמִים טוֹבִים, וְסוּד הַדְּבָר - חֵי יְהו"ה שְׁכָבִי  
עַד הַבֶּקֶר, וְזֶה הַבֶּקֶר שֶׁל אַבְרָהָם, אוֹתוֹ שְׁנֵאמַר בּוֹ וַיִּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר, וְהוּא הַחֶסֶד שֶׁלוֹ,

משום שבחוד הנה נתקן הפסא, שהיא נפילה, וזהו שכתוב והיכן בחוד פסא, וכו' תקום, וסוד הדבר - ובחוד עולם רחמתיך, וכל הספירות נקשרות בזמין, משום שעליו נאמר מימינו אש דת למו, מימין נתנה תורה, בגלל זה מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ובוקע הפנים של התורה משם, מה' של אברהם, להיות לו ביה שם עולם, ובה השתלמה ה' של משה, שהיא במשכון לגבי אברהם במשה, שהביא את התורה, עד שפדה את בניו, וסוד הדבר - פימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

וסוד הגאולה הוא בחותם הנה, שעליו נאמר כי בשמחה תצאו ובשלוש תובלון, בשמחה עולה לחשבון אד"ן שהיא אדנ"י, ארון הברית, ארון כל הארץ נקרא, פרט לאות ש' שהוא שלש מאות, והם שלשת האבות שהתחברו עמה, ואותיות בשמח"ה הן מחשב"ה, ש שלשה אבות, בחמ"ה ה"ן, והיא השכינה שאין לה יחוד אלא במינה, כמו שאותיות ה"ן, ונעשו עשרה ונעשו מאה, כמו שהשכינה פלולה כל העשרה וכל המאה, והינו מה שכתוב הן ליהו"ה אלהי"ך השמים ושמי השמים, וסוד הדבר - הן אדנ"י.

ובשלוש תובלון, ש שלשת האבות, ו"ו שני משיחים, מ' ל"ב של ובשלו"ם עולים לע"ב, וזהו שנאמר ושכתי בשלוש אל בית אבי, שמחה היא, שנאמר ביה לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך, זה יין המשמר בענביו, ועליו נאמר סוד יהו"ה ליראיו.

הבקר (רות ג ג'), ודא בקר דאברהם, ההוא דאתמר ביה (בראשית יט כז) וישפם אברהם בבקר, ואיהו חסד דיליה, בגין דבהאי חסד אתתקן פרסייא דאיהי נפילה, הדא הוא דכתיב (ישעיה טוה) והיכן בחוד פסא, וביה תקום, ורזא דמלה ובחוד עולם רחמתיך (שם נד ח), וכל ספירן מתקשרין בימינא, בגין דעליה אתמר (דברים לג ב) מימינו אש דת למו, מימינא אתייהיב אורייתא, בגין דא מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ובוקע מים (ישעיהו סג יב) דאורייתא מתקן, מה' דאברהם, למנהוי ליה ביה שם עולם, ובה אשתלים ה' דמשה, דאיהי במשכונא לגביה דאברהם במשה, דאיתי אורייתא, עד דיפרוק לבנוי, ורזא דמלה פימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מלכ ז טו).

ורזא דפורקנא בהאי חותמא איהו, דעליה אתמר (ישעיהו נה יב) כי בשמחה תצאו ובשלוש תובלון, בשמחה סליק לחושפן אד"ן דאיהו אדנ"י, ארון הברית ארון כל הארץ אתקרי, פר מאת ש' דאיהו תלת מאה, ואינון תלת אבהן דאתחברו בה, ואתוון בשמח"ה איהי מחשב"ה, ש תלת אבהן בחמה ה"ן, ואיהי שכינתא דלית לה יחודא אלא במינה, פמה דאתווא דה"ן, ואתעבידו עשרה ואתעבידו מאה, פמה דשכינתא פלילא פלהו עשרה וכלהו מאה, והינו דכתיב (דברים יד) הן ליהו"ה אלהי"ך השמים ושמי השמים, ורזא דמלה הן אדנ"י.

ובשלוש תובלון (ישעיהו נה יב), ש תלת אבהן, ו"ו תרין משיחין, מ' ל"ב דובשלו"ם סליק ע"ב, ודא איהו דאתמר (בראשית כח כא) ושכתי בשלוש אל בית

אבי, שמחה איהו דאתמר ביה (קהלת ט ז) לך אכול בשמחה לחמך ושתה

יין טוב זה צדיק, שגאמר בו הצדיק אבד, ומה זה אבד? אבד אותו המען, ונשארו נחרב ויבש, בבית ראשון ושני.

קם הזקן ואמר: אדני עולה במחשבה ולא בחשבון, ועליו נאמר ה"ס כל בשר מפני יהו"ה כי נעור ממעון קדשו, יתעורר בו כמו שהתעורר משנתו, וחזר לשנתו עד שיתעורר יהו"ה שהוא רחמים, לקים בו וברחמים גדולים אקבצך, גדולים נקראת מצד של הא"ל הגדול שהוא חסד, והשכינה עולה בו להקרא גדולה, ובו ודאי סוד הגאולה, כמו זה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א יהו"ה, וא"ו בו סוד הגאולה, שהוא רשום בשם של ע"ב, שהם וה"ו אג"י וה"ו, ראשי תבות וא"ו, שלש עשרה מדות של רחמים של התורה, שנתנה מימין.

נשארו יו"ד ה"א ה"א שעולה לחשבון שלשים ושתים, והוא ב' מן בראשית, ל' לעיני כל ישראל ועוד, היא שלשים ושנים אלהים של מעשה בראשית, שעליו נאמר כי יום נקם כלבי ושנת גאולי באה, והשם של ע"ב הוא ויכל"ו, בו נשלם סוד הגאולה, ועליו נאמר ללבי גליתי, שהוא חשבון ויכל"ו, ובו התקיים הכתוב אמרתי עולם חסד יבנה, וכמו שיצאו ממצרים בסוד של שבעים ושנים שמות, כף יצאו בהם כשיגאלו באחרונה, באותו זמן חסד יהו"ה מלאה הארץ, ועליו נאמר וחסדי מאתך לא ימוש ויבחד עולם רחמתיך, ומשום זה שפח דוד את הקדוש ברוך הוא בגלות, שהיא שאול, בחסד הזה, כמו שגאמר כי חסדך גדול עלי והצללת נפשי משאול תחתיה.

כלב טוב יינה, דא יין המשומר בענביו, ועליה אתמר (תהלים כה יד) סוד יהו"ה ליריאיו, יין טוב דא צדיק, דאתמר ביה (ישעיה נז א) הצדיק אבד, ומאי אבד אבד ההוא נביעו, ואשתאר נחרב ויבש בבית ראשון ושני.

קם סבא ואמר אדני במחשבה סלקא, ולא בחשבון, ועליה אתמר (זכריה ב ה"ס כל בשר מפני יהו"ה פי נעור ממעון קדשו, יתער ביה כמה דאתער משנתיה וחזר לשנתיה, עד דיתער יהו"ה דאיהו רחמי, לקיימא ביה וברחמים גדולים אקבצך (ישעיה נד ז). גדולים אתקריאת מסטרא דהא"ל הגדול דאיהו חסד, ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה, וביה ודאי רזא דפורקנא, פגוונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א יהו"ה, וא"ו ביה רזא דפורקנא, דאיהו רשים בשמא דע"ב, דאינון וה"ו אג"י וה"ו רישי תיבין וא"ו, תלת עשר מכילין דרחמי דאורייתא, דאתיהיבת מימינא.

אשתאר יו"ד ה"א ה"א דסליק לחשבון ל"ב, ואיהו ב' מן בראשית ל' לעיני כל ישראל, ועוד איהו ל"ב אלהים דעובדא דפראשית, דעליה אתמר (ישעיה סג ד) פי יום נקם כלבי ושנת גאולי באה, ושמא דע"ב איהו ויכל"ו,

ביה אשתלים רזא דפורקנא, ועליה אתמר ללבי גליתי דאיהו חושבון ויכל"ו, וביה אתקיים קרא (תהלים פט א) אמרתי עולם חסד יבנה, וכמה דנפקו ממצרים ברזא דע"ב שמהן, כף יפקון בהון פד יפקון בבתרייתא, ביהוה זמנא חסד יהו"ה מלאה הארץ (שם לג ה). ועליה אתמר (ישעיהו נד ח) וחסדי מאתך לא ימוש, ויבחד עולם רחמתיך, ובגין דא שפח דוד לקודשא ברוך הוא בגלותא דאיהו שאול בהאי חסד, כמה דאת אמר (תהלים פו יג) כי חסדך גדול עלי והצללת נפשי משאול תחתיה.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ  
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה  
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים  
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

# זהר השבת

פרשת בראשית  
- שנה א' 1 -



על דף שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי  
"אלמלי משמרין ישראל שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."  
שנאמר "והביאותם אל הר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונעשה אנשים אך עם לכתיה (הכנס ל... ה...)  
הוא מסביר, ונעשה אנשים אך עם לכתיה (הכנס ל... ה...)  
הוא מסביר, ונעשה אנשים אך עם לכתיה (הכנס ל... ה...)